

N:o 48.

Af herr **G. Odqvist**, *angående fördelningen af bränvinsförsäljningsmedel.*

Den fördelning af bränvinsförsäljningsmedlen, som nu här i landet eger rum, torde väl svårligen kunna anses fullt rättvis; ty blott den minsta delen tillkommer nu landsbygdskommunerna, hvilka äro med skatter långt högre betungade än städerna.

Ej heller torde nuvarande fördelning verka godt i moraliskt afseende, då den s. k. bolagsverksamheten och försäljningssättet för öfrigt i allmänhet äro ställda på affär, hvarigenom konsumtionen ökas i stället för att minskas, hvars afsigt författningen varit.

Enligt bränvinskontrollbyråns berättelse för 1893—94 kommo på landskommunerna blott 951,785 kronor 75 öre, då landstingen undfingo 1,369,605 kronor 65 öre och hushållningssällskapen 1,018,098 kronor 52 öre.

Stadskommuner och köpingar med bolag erhöilo 4,627,300 kronor 73 öre och 59,444 kronor 75 öre åtgingo till provisioner.

I ett annat land, Schweiz, lärer, efter hvad jag kunnat inhemta, år 1886 hafva antagits en lag, enligt hvilken nettovinsten af bränvinshandteringen, beräknad till 8,800,000 francs, skall ingå till förbundets kassa, som deraf behåller $\frac{1}{4}$ och fördelar de trefjerdelarne på kantonerna i förhållande till deras folkmängd.

Det synes mig, som detta exempel vore i någon mån efterföljansvärdt, samt att, då det hufvudsakligast är landsbygden, som genom sin konsumtion åstadkommer den höga inkomsten och äfven får i sin fattigvård m. m. lida af denna konsumtions menliga följder, kommunerna på landet äfven borde i helt annan skala än hittills få åtnjuta inkomsterna af denna handtering.

Enligt nämnda berättelse utgöra minuthandels- och utskänknings- afgifternas belopp i sin helhet 8,017,935 kronor 10 öre, för hvarje invånare 1 krona 66 öre; och då landsbygdens befolkning i slutet af 1894 utgjorde 3,915,400 personer, skulle, om afgiftssumman fördelades efter folkmängden, landskommunerna erhålla ett vida högre belopp än det, som nu kommer dem till del.

Men detta vore med rättvisan öfverensstämmande; och mitt yrkande är därför,

att Riksdagen behagade besluta, att bränvins- försäljningsmedlen må hädanefter ingå till staten, samt derifrån, sedan 15 % afsatts till statsverkets behof, 17 % afsatts till landstingen, 5 % till de städer, som ej deltaga i landsting, och 13 % till hushållningssällskapen, skulle återstoden fördelas på *alla* städer och kommuner; allt efter folkmängden.

Stockholm den 24 januari 1896.

Gustaf Odqvist.